

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 15/06-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. januára 2006 predbežne prerokoval sťažnosť P. Z., bytom H., zastúpeného advokátkou JUDr. M. K., Z., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 a základného práva na podnikanie a uskutočňovanie inej zárobkovej činnosti podľa čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Daňového úradu v P. v daňovom konaní o vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie marec 2000 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. Z. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. decembra 2005 doručená sťažnosť P. Z. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 a základného práva na podnikanie a uskutočňovanie inej zárobkovej činnosti podľa čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Daňového úradu v P.

(ďalej len „daňový úrad“) v daňovom konaní o vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) za zdaňovacie obdobie marec 2000.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol, že:

„... v zákonom stanovenej lehote t. j. do 25. 04. 2000 podal daňové priznanie za marec 2000 pre Daň z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) (...) v sume 561.878,- Sk. Správca dane Daňový úrad P. započal daňovú kontrolu 25. 4. 2000.“

Daňový úrad rozhodnutím sp. zn. 675/2200/90934/2001/Kus z 30. októbra 2001 vydal predbežné opatrenie spočívajúce v zadržaní uplatneného nadmerného odpočtu DPH za zdaňovacie obdobie mesiaca marec 2000 vo výške 561 878 Sk, ktoré podľa sťažovateľa je „zmätočné, nevykonateľné a nepreskúmateľné“.

Podľa sťažovateľa: „Daňový úrad v P. výzvou zo dňa 27. 1. 2003 vyzval sťažovateľa na prerokovanie Protokolu o daňovej kontrole na deň 24. 2. 2003, t. j. po 33 mesiacoch od začatia daňovej kontroly.“

Daňový úrad rozhodnutím sp. zn. 675/230/11096/03/Mal z 25. februára 2003 znížil sťažovateľovi nadmerný odpočet uvedený v daňovom priznaní za zdaňovacie obdobie mesiaca marec 2000 o sumu 457 519 Sk a priznal mu nadmerný odpočet v sume 104 359 Sk a platobným výmerom sp. zn. 675/230/11093/03/Mal z 25. februára 2003 zvýšil sťažovateľovi daň o sumu 45 752 Sk. Proti týmto rozhodnutiam podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodlo Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky, pracovisko T., rozhodnutím sp. zn. VIII/256/7515/03/Hil z 22. júla 2003 tak, že rozhodnutie daňového úradu sp. zn. 675/230/11096/03/Mal z 25. februára 2003, ako aj platobný výmer sp. zn. 675/230/11093/03 z 25. februára 2003 zrušilo a vec vrátilo na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Daňový úrad rozhodnutím sp. zn. 675/230/94396/04/Mal z 30. septembra 2004 vydal voči sťažovateľovi dodatočný platobný výmer DPH za zdaňovacie obdobie mesiaca marec 2000 na sumu 346 917 Sk a rozhodnutím sp. zn. 675/230/94424/04/Mal z 30. septembra 2004 uložil sťažovateľovi pokutu vo výške 18 000 Sk. Proti týmto rozhodnutiam podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodlo Daňové riaditeľstvo

Slovenskej republiky, pracovisko T., rozhodnutím sp. zn. VIII/256/211/2005/Hil zo 7. januára 2005 tak, že dodatočný platobný výmer daňového úradu sp. zn. 675/230/94396/04/Mal z 30. septembra 2004, ako aj rozhodnutie sp. zn. 675/230/94424/04/Mal z 30. septembra 2004 zrušilo a vec sp. zn. 675/230/94396/04/Mal vrátilo na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Daňový úrad rozhodnutím sp. zn. 675/230/16677/05/Mal zo 4. apríla 2005 vydal voči sťažovateľovi dodatočný platobný výmer DPH za zdaňovacie obdobie mesiaca marec 2000 na sumu 346 917 Sk a rozhodnutím sp. zn. 675/230/16739/05/Mal zo 4. apríla 2005 uložil sťažovateľovi pokutu vo výške 18 000 Sk. Proti týmto rozhodnutiam podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodlo Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky, pracovisko B., rozhodnutím sp. zn. I/226/7525-80465/2005/990565-r zo 7. novembra 2005 a rozhodnutím sp. zn. I/226/7525-81234/2005/990565-r z 8. novembra 2005 tak, že dodatočný platobný výmer daňového úradu sp. zn. 675/230/16677/05/Mal zo 4. apríla 2005, ako aj rozhodnutie sp. zn. 675/230/16739/05/Mal zo 4. apríla 2005 zrušilo. Uvedené rozhodnutia Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky, pracoviska B., boli sťažovateľovi doručené 22. novembra 2005.

Podľa sťažovateľa „... po 66 mesiacoch od začatia daňovej kontroly uplatneného nadmerného odpočtu DPH za mesiac marec 2000 v čiastke 561.878,- Sk, bol tento uplatňovaný v súlade s platnými právnymi predpismi a Daňový úrad v P. mal povinnosť tento sťažovateľovi vrátiť (...).

Nerohodnutie konajúceho správcu dane o uplatnenom nadmernom odpočte DPH za marec 2000 v čiastke 561.878,- Sk od 25. 4. 2000 do 22. 11. 2005 malo pre sťažovateľa katastrofálne podnikateľské následky, ktoré následky sú vyjadrením zásahu správcu dane do práva sťažovateľa slobodne podnikat' zakotveného v čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Sťažovateľ okrem nemožnosti realizovať ďalšie podnikateľské aktivity na základe uzatvorených kúpnych zmlúv pre absolútny nedostatok finančných prostriedkov, ktoré mu neoprávnene zadržieval Daňový úrad v P., stratil u svojich obchodných partnerov morálny kredit zodpovedného, spoľahlivého a seriózneho obchodného partnera. Dlhodobé obchodné

vzťahy boli porušené a ich reparácia, v náväznosti na rozsah ponuky dodávateľov na obchodnom trhu, je fakticky znemožnená“.

Sťažovateľ požaduje priznať primerané finančné zadosťučinenie, ako predovšetkým z dôvodu nereparovateľnej morálnej ujmy spočívajúcej *„v znehodnotení jeho dlhodobého budovaného postavenia na podnikateľskom trhu, stratou dôveryhodnosti, spoľahlivosti v podnikateľskom prostredí a zničení jeho obchodných aktivít šírením nepravdivých vykonštruovaných záverov o porušovaní platného právneho poriadku pri podnikaní (...)“.*

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vydal tento nález:

„1. Základné právo sťažovateľa P. Z., bytom H., (...), zapísaného v ŽR ObÚ P., číslo živn. reg.: (...) v zastúpení advokátky JUDr. M. K. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Daňového úradu v P. v daňovom konaní o uplatnenom nároku na vrátenie nadmerného odpočtu DPH za zdaňovacie obdobie marec 2000 porušené bolo.

2. P. Z., bytom: H., (...), zapísanému v ŽR ObÚ P., číslo živn. reg.: (...) priznáva finančné zadosťučinenie v sume 1.000.000,- Sk (slovom: jedenmilión slovenských korún), ktoré je Daňový úrad v P. povinný mu vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. P. Z., bytom H., (...), zapísanému v ŽR ObÚ P., číslo živn. reg.: (...) priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 5.302,- Sk (slovom: päťtisícristodva slovenských korún), ktorú je povinný Daňový úrad v P. vyplatiť na účet právnej zástupkyne advokátky JUDr. M. K. (...) Z. do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. I. ÚS 103/02).

Zo sťažnosti a jej príloh ústavný súd zistil, že daňový úrad dňom 25. apríl 2000 začal voči sťažovateľovi daňovú kontrolu DPH – nadmerného odpočtu za zdaňovacie obdobie mesiaca marec 2000. Rozhodnutím sp. zn. 675/2200/90934/2001/Kus z 30. októbra 2001 daňový úrad vydal predbežné opatrenie spočívajúce v zadržaní uplatneného nadmerného odpočtu DPH za zdaňovacie obdobie mesiaca marec 2000 vo výške 561 878 Sk. Súčasne daňový úrad rozhodnutím sp. zn. 675/230/11096/03/Mal z 25. februára 2003 znížil sťažovateľovi nadmerný odpočet uvedený v daňovom priznaní za zdaňovacie obdobie mesiaca marec 2000 o sumu 457 519 Sk a priznal mu nadmerný odpočet v sume 104 359 Sk a platobným výmerom sp. zn. 675/230/11093/03/Mal z 25. februára 2003 zvýšil

sťažovateľovi daň o sumu 45 752 Sk. Proti týmto rozhodnutiam podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodlo Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky, pracovisko T., rozhodnutím sp. zn. VIII/256/7515/03/Hil z 22. júla 2003 tak, že rozhodnutie daňového úradu sp. zn. 675/230/11096/03/Mal z 25. februára 2003, ako aj platobný výmer sp. zn. 675/230/11093/03/Mal z 25. februára 2003 zrušilo a vec vrátilo na ďalšie konanie a rozhodnutie. Daňový úrad rozhodnutím sp. zn. 675/230/94396/04/Mal z 30. septembra 2004 vydal voči sťažovateľovi dodatočný platobný výmer DPH za zdaňovacie obdobie mesiaca marec 2000 na sumu 346 917 Sk a rozhodnutím sp. zn. 675/230/94424/04/Mal z 30. septembra 2004 uložil sťažovateľovi pokutu vo výške 18 000 Sk. Proti týmto rozhodnutiam podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodlo Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky, pracovisko T., rozhodnutím sp. zn. VIII/256/211/2005/Hil zo 7. januára 2005 tak, že dodatočný platobný výmer daňového úradu sp. zn. 675/230/94396/04/Mal z 30. septembra 2004, ako aj rozhodnutie sp. zn. 675/230/94424/04/Mal z 30. septembra 2004 zrušilo a vec sp. zn. 675/230/94396/04/Mal vrátilo na ďalšie konanie a rozhodnutie. Daňový úrad rozhodnutím sp. zn. 675/230/16677/05/Mal zo 4. apríla 2005 vydal voči sťažovateľovi dodatočný platobný výmer DPH za zdaňovacie obdobie mesiaca marec 2000 na sumu 346 917 Sk a rozhodnutím sp. zn. 675/230/16739/05/Mal zo 4. apríla 2005 uložil sťažovateľovi pokutu vo výške 18 000 Sk. Proti týmto rozhodnutiam podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodlo Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky, pracovisko B., rozhodnutím sp. zn. I/226/7525-80465/2005/990565-r zo 7. novembra 2005 a rozhodnutím sp. zn. I/226/7525-81234/2005/990565-r z 8. novembra 2005 tak, že (dodatočný platobný výmer daňového úradu sp. zn. 675/230/16677/05/Mal zo dňa 4. apríla 2005), ako aj rozhodnutie sp. zn. 675/230/16739/05/Mal zo 4. apríla 2005 zrušilo. Tieto rozhodnutia boli sťažovateľovi doručené 22. novembra 2005.

1. Sťažnosť v časti, v ktorej sťažovateľ namietal porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd odmietol pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom (...).

Podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu je jeho právomoc vec meritórne skúmať založená výlučne v prípadoch, keď medzi napadnutým rozhodnutím alebo postupom dotknutého orgánu a namietaným porušením základných práv a slobôd existuje súvislosť, z ktorej vyplýva otázka ústavného významu a intenzity (I. ÚS 19/02). V danom prípade však ústavný súd nepovažuje za nevyhnutné zaoberať sa otázkou, či medzi napadnutým postupom dotknutého orgánu a označeným právom sťažovateľa je vôbec súvislosť, z ktorej by vyplývala otázka ústavného významu a intenzity.

Ústavný súd sa vo veci svojej právomoci totiž riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Všeobecné súdnictvo zabezpečuje fyzickým osobám a právnickým osobám presadzovanie svojich práv, zaväzuje sa poskytnúť im účinnú ochranu pred neoprávnenými štátnymi zásahmi, pritom má prednostne chrániť a presadzovať individuálne základné práva a slobody. Príslušné procesné poriadky [v tomto prípade Občiansky súdny poriadok (ďalej len „OSP“)] sú zárukou účinnosti tejto právnej ochrany aj zárukou ochrany zákonného prístupu k uplatňovaniu základných práv a slobôd. Z uvedeného dôvodu je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, keď nie je daná právomoc všeobecných súdov (napr. II. ÚS 13/01).

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve preskúmavajú súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy. Podľa odseku 3 citovaného ustanovenia sa postupom správneho orgánu rozumie aj jeho nečinnosť.

Podľa § 250t ods. 1 OSP fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom tým, že je v konaní nečinný, môže sa domáhať, aby súd vyslovil povinnosť orgánu verejnej správy vo veci konať a rozhodnúť.

Týmto zákonným postupom sa zabezpečuje základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ktoré zahŕňa právo fyzickej osoby alebo právnickej osoby domáhať sa, aby súd vyslovil povinnosť orgánu verejnej správy vo veci konať a rozhodnúť v lehote, ktorú zároveň určí. Orgán verejnej správy nekoná spôsobom určeným príslušným právnym predpisom najmä tým, že je v konaní nečinný a uvedenou nečinnosťou je fyzická osoba alebo právnická osoba ukrátená na svojich právach.

Sťažovateľ tvrdí, že „... do dňa podania tejto sťažnosti nadmerný odpočet DPH za marec 2000 v čiastke 561.878,- Sk mu nebol vrátený“. Proti nečinnosti orgánu štátnej správy, a takým je v danom prípade daňový úrad, sa sťažovateľ môže brániť v správnom súdnictve, čo vylučuje právomoc ústavného súdu.

Pokiaľ sťažovateľ namietal porušenie jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, treba konštatovať, že sťažovateľ sa v okolnostiach prípadu vôbec nedomáhal na príslušnom súde ochrany svojho označeného práva žalobou proti nečinnosti orgánu verejnej správy podľa § 250t OSP (túto skutočnosť nepreukázal ani to netvrdí v sťažnosti).

Sťažovateľ v tejto časti sťažnosti namietal, že postupom daňového úradu došlo k porušeniu jeho označeného základného práva, a keďže proti nečinnosti orgánov verejnej správy poskytujú ochranu všeobecné súdy v rámci správneho súdnictva (I. ÚS 9/02, III. ÚS 72/02, II. ÚS 136/02), ústavný súd bol nútený sťažnosť v tejto časti po jej predbežnom prerokovaní odmietnuť pre nedostatok svojej právomoci podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Nedostatok právomoci ústavného súdu zaoberať sa sťažnosťou sťažovateľa nemožno odstrániť.

2. Sťažnosť v časti, v ktorej sťažovateľ namietal porušenie základného práva podnikateľ a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť podľa čl. 35 ods. 1 ústavy postupom daňového úradu v daňovom konaní vo veci rozhodnutia o návrhu na vrátenie nadmerného odpočtu DPH za zdaňovacie obdobie marec 2000, ústavný súd odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03, IV. ÚS 71/05), resp. pri ktorej je zjavná absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej (mutatis mutandis rozhodnutie sp. zn. III. ÚS 138/02 a v ňom citovaná ďalšia judikatúra).

Podľa čl. 35 ods.1 ústavy má každý právo na slobodnú voľbu povolania a prípravu naň, ako aj právo podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť.

Právo na slobodnú voľbu povolania a prípravu naň, ako aj právo podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť je podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu ústavnou zárukou slobody výkonu hospodárskej činnosti podľa uváženia. Súčasťou takto poskytnutej záruky nie je ochrana podnikateľa pred vstupom konkurenta do zvolenej hospodárskej činnosti ani záruka, že podnikateľ bude mať úspech vo svojej činnosti. Neúspech alebo strata podnikateľa vo svojej činnosti predstavuje podnikateľské riziko, ktoré musí znášať sám podnikateľ. Toto konštatovanie má oporu v ustanoveniach zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov, ktoré podnikateľa prezentujú jednak v rovine samotnej realizácie podnikateľskej činnosti, ako aj v rovine právnorelevantnej [je daná právnou zodpovednosťou podnikateľa, v širšom slova zmysle znášaním hospodárskeho rizika za komplexnú podnikateľskú činnosť (PL. ÚS 7/96, II. ÚS 70/97, IV. ÚS 96/03)].

Ústavný súd konštatuje, že medzi namietaným porušením základného práva podľa čl. 35 ods. 1 ústavy a namietanými postupmi a rozhodnutiami daňového úradu v konaní o návrhu sťažovateľa na vrátenie nadmerného odpočtu DPH za zdaňovacie obdobie marec

2000 nie je priama súvislosť, pretože rozhodnutiami daňového úradu podstata práva sťažovateľa „podnikať a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť“ nebola priamo dotknutá, preto bolo potrebné aj v tejto časti sťažnosť odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Okrem toho porušenie práva na podnikanie v zmysle čl. 35 ods. 1 ústavy nemôže nastať rozhodnutím štátneho orgánu, ktorým uplatní svoju právomoc takým spôsobom, akým mu to zákon umožňuje.

Ústavný súd v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou opakovane vyslovil, že ak sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom namietal také porušenie základného práva alebo slobody, ktoré podľa okolností prípadu nemohlo nastať, ústavný súd návrh odmietne ako zjavne neopodstatnený (napr. II. ÚS 70/99, III. ÚS 45/03).

Preto ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Rozhodovanie o priznaní sťažovateľom uplatneného finančného zadosťučinenia vyplýva z čl. 127 ods. 3 ústavy a prichádzalo by do úvahy iba v tom prípade, ak by nadväzovalo na rozhodnutie o vyslovení porušenia jeho základných práv. Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd o tejto časti návrhu na rozhodnutie (petitu sťažnosti) nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. januára 2006